మానభంగం

“అరెయరయ్! ఇట్రారా!”

“ఏంద్రా...ఏంద్రా? ఏంది బె!”

“అగ సూడు. అగ సూడు. అటు సూడ్రా!”

“ఏట్రా... ఏట్రా? ఏం గన్పిస్త లేదు గదా...”

“ప్స్! బాగ చూడు బె. ఇగో—ఇగో ఆ సెయ్యికి సూటిగ జూడు.”

“ఏముంద్రక్కడ? ఏం లేదు గదా! ?”

“ప్చ్.. మంచిగ జూడుబె.అడ...అడ... మన గుడి సివతల కొనాకున్న గుడిసె కన్పిస్త లేదు?”

“అవావ్ కనిపిస్తుంది.”

“ఆ గుడిసె పక్కన కందిపొరకతోని గట్టిన దడి గన్పిస్త లేదు.”

“ఆఁ—ఆఁ—కనిపిస్తుంది.”

“దాని మీద బట్టలు కన్పిస్త లేవు! ?”

“అవావ్! కనిపిస్తున్నయి. ఓ సీరె, రైకె...”

పక్కున నవ్వాడు సెంద్రిగాడు!

సెంద్రిగాడు అక్కడే ఉంటాడు. ఆ కన్పించే గుడిసె కాక, అవతలి రెండు గుడిసెల ముందరున్నది వాడి గుడిసె. వీడి గుడిసె అవతల మరో రెండు గుడిసె లున్నాయి.

చుట్టూ అడివి—ఈ మధ్యే ఒక్క భూస్వామి ఆ అడివిలోని కొంత భూమిని

మాచన్న
సంజీవరెడ్డి

సాగులోకి తెస్తున్నాడు. అందుకే ఆ గుడిసెలూ, ఆ గుడిసెల్లో జనమూ!

సెంద్రిగానికి తల్లీ, తండ్రీ చిన్నప్పుడే పోయారు. పినతల్లి దగ్గిర పెరిగిన సెంద్రిగాడు రెక్క లొచ్చాక ఆమెను కూడా తన్ని పారేశాడు.

ఇప్పుడొక్కడే. పెళ్ళి కాలేదు. గుడిసె వాని సొంతం. అక్కడున్న మిగతా గుడిసెలుకూడా వాని సొంతం లానే అనుకుంటాడు.

వాడంటే అక్కడ కొందరికి భయముంది. మరి కొందరికి భక్తీ ఉంది. ఇంకొందరికి ఏదీ లేదు.

“ఏంద్రా గట్ల నవ్వుతవు?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు పక్కనున్న ఆసిగాడు.

“ఆ సీరె రైకెవరివియో దెలుసా?”

“దెల్వదు.”

“తెల్సుకోవాలని లేదా?”

“లేదు!” ఆసిగాడికి కోప మొచ్చింది—సెంద్రిగాడు ఆట్ల పూరించడం.

ఆసిగాడు సెంద్రిగాని దోస్త్.

పోయిన సంవత్సరం ఇక్కడ కూలి దొరకక నిజాంబాదు వెళ్ళాడు సెంద్రిగాడు. అక్కడ పరిచయ మయ్యాడు ఆసిగాడు.

ఆసిగాడి పుట్టినూరు నిజామాబాదు కాదట. ఇక్కడికి దగ్గర్లోని మరో పూరేనట. తలి దండ్రులు పోయారట. సెంద్రిగాడు పరిచయం కాగానే తన సంగతంతా వివరించాడు ఆసిగాడు.

సెంద్రిగానికి సంతోష మనిపించింది. ఆసిగాని క్కూడా సంతోషమే అనిపించింది—తా మిద్దరూ ఒకే ప్రాంతం వాళ్ళు కావడంతో.

పంటల కోత లయిపోగానే మళ్ళీ ఇక్కడి కొచ్చేశారు వాళ్ళిద్దరూ.

ఇప్పుడు ఆసిగాడుకూడా సెంద్రిగాడి గుడిసెలోనే ఉంటున్నాడు.

సెంద్రిగాడు, ఆసిగాడు కలిసి దేని మీదైనా కన్ను వేశారంటే అంతే ఇక!

మొక్కజొన్నైనా, జొన్నైనా, వేరుసెనగైనా, సెనగైనా వాళ్ళ కంట్లో పడితే కరిగి పోవాల్సిందే! అంతటి ఘను లన్న మాట.

వాళ్ళను పట్టుకోవడం బ్రహ్మతరం కూడా కాదు.

అదృష్టవశాత్తు పొరపాటునకూడా ఇంతవరకూ ఏ అమ్మాయి వాళ్ళ కంట్లో పళ్ళేను కాని మొన్నీ మధ్యే ఎట్లాలు వాళ్ళ కంట్లో కొచ్చింది. ఆసిగాడు పిచ్చి పిచ్చి వేషా లెయ్యబోతే అందరూ చూస్తుండగానే ఎట్లాలు చాచి లెంప కాయ కొట్టింది.

అట్లా ఆసిగాడి కంట్లోకి, వాడి కంటి ద్వారా సెంద్రిగాని కంట్లోకి వచ్చి పడింది ఎట్టాలు.

"అవి ఎట్టా లుయిరా!" మళ్ళీ ఫక్కున నవ్వాడు సెంద్రిగాడు.

"ఎట్టాలుయా! ?" కసిగా పలికాడు ఆసిగాడు.

"అవ్! అవి ఎట్టాలుయే. నాకు బాగ దెలుసు."

'అయితేం జెయ్యాలె? ఆ బట్ట లెత్తుకొస్తె బాగుంటదా? దాన్ని పది మందిల తన ఇజ్జత్ దీసినట్టుగ దానిజ్జత్ దియ్యాలె గని' అనుకుంటూ "ఆ బట్ట లెత్తుక రమ్మంటవారా ?" అన్నాడు ఆసిగాడు.

"నీకు నెత్తిల పెండుందిరా—మెదడు లేదు. థ్వూత్!"

"ఏం జేద్దామంటవురా మల్ల?"

"అదిప్పుడు దడి మీద బట్ట లేసి ఏం జేస్తం దనుకున్నవ్! ?"

"ఏం జేస్తుందంటవ్?"

"తానం జేస్తుందిరా...!!" 'తానం' అన్న చోట ఒత్తి పలికి, కసిగా నవ్వాడు మళ్ళీ సెంద్రిగాడు.

"తానం జేస్తుందా...!?"

"అవ్ రా, గాడ్దె...! ఇప్పుడా గుడిసెల్లల్ల ఎవలూ లేరు. దాని అన్న, ఒదిన, తల్లి, తండ్రి, తమ్ముడు అంతా కూలికి ఒయ్యిండ్రు..."

"ఎట్టా లెందుకు వోలేదు మరి?"

"నీ కెందుకో యది...! నీ కోసం వోలేదు...!!"

"అదిగాదురా..."

"ప్చ్... నువ్వు మాట్లాడకోయ్...! అది అప్పుడప్పుడు కూలికి వోరుంది. ఎప్పుడూ వోదు. అందుకు సాచ్యం ఇప్పుడు దడిమీదున్న దాని బట్టలే—నడువిగ..."

"ఏం జేద్దామంటవ్...?"

"ఒక్క ఆడివోరిని, పెండ్లి కాని దాన్ని, తానం జేస్తుండంగ ఎవలూ లేనప్పుడు ఇద్దరు మొగ పోరలు జూసి ఏం జేస్తరు బె...!?... నిమ్మలంగా నీ కసి దీసుకుందువు పా బే...! నిన్నది చెంపదెబ్బ గొట్టింది మరిచినావురా...!?"

"అవావ్ పారా! నా కా ఆలోచన్నే వొస్తలేదు." కసిగా కొంత, కోపాన్ని కొంత మిళితం చేసి అన్నాడు ఆసిగాడు.

ఇద్దరూ పక్క పక్కనే ఆత్రతగా నడక సాగించారు.

"ఉండు బె!"

"ఏందిరా...!"

"దాని తానం జేసు డయిపొయ్య వట్టింది. దడిమీది కెల్లి రైకనేమొ తీసుకుంటున్నట్టుంది."

ఆసిగాడు బాగా చూశాడు.

"కాదు బె! కింద రైక వడ్డట్టుంది దాన్నే తీసి మల్లి దడిమీది కేస్తున్నట్టుంది. పా జెల్ది..."

"అవున్రో, నువ్వన్నది నిజమే. మల్లి గూసున్నట్టుంది గద తానం జేస్తం దుకు...!"

ఇంకొంచెం దగ్గరి కొచ్చా రిద్దరు.

"అరేయ్! అసలో అది చెంబు కింద వెట్టినప్పుడు...సెయి తోముకుంటున్నట్టున్నది—గాజుల సప్పుడు గూ డినిపిస్తుంది...!"

"అవావ్!"

"బాగిను...మొఖానికి సబ్బు వెట్టుకుంటున్నట్టు లేదు!"

"అది సబ్బు గూడ వెట్టుకుంటదా!"

"అవ్ బె! సచ్చే గాదు, పోడరు గూ డేసుకుంటద్రా...! నాకు తెల్సురా దాని సంగతి..."

"ఆ ముండ గందుకే అందగనిపిస్త దన్న మాట...!"

"అవ్ మల్ల!ఎందుకనుకుంటున్నవ్!"

"అవ్ గాని, ఇంతవరదాంకనేమొ చేండ్లల్ల వడి దొంగతనం జేసి ఎవరికి జిక్కలేదు...ఇప్పుడేమొ ఆడివోరిని వడ్తందుకు వోవడ్తిమి ఏమున్నయితె!?"

"నువ్వు అడ్డం మాట్లాడకురా...! పిన్నంట కేస కుంటే పిల్లిని సంకల వెట్టుక వన్నట్టే...థుత్...!"

"అసలా...నా కొంచెం ఒలుకొస్తుంది."

"ఫో బె!..." అని 'నియమ్మ... ఒట్టి పిరికి ముండకొడుకు ఎట్ల బతుకుతడో ఏమొ...నా ఎంటుండె పట్టి కనే కని...! అప్పుడే ధైర్నంగుంటడు—మల్లప్పుడే పిరికి గుంటడు...' అను కన్నాడు.

"లచ్చురే గని, ఇప్పుడది దడిసాటుకు తానం జేస్తుంది గద... అటు దిక్కు పూరాగ బయలు లేదా మరి?"

"లేదురా...దడి గుండ్రంగా కట్టింది... ఒక దిక్కే జెరంత కాలి గుంటది... అట్నుంచి అండ్లకు ఒయ్య తనం జేస్తప్పుడు తడిక అడ్డం పెట్టుకుంటరు లోపటి కెవ్వలు రాకుంట..."

"గట్లనా..."

"ఇప్పుడేం జేస్తుండొచ్చురా—సప్పు డినొస్తలేద ..."

"కాళ్ళు—జేతులు కడుక్కుంటుం దేమొరా!

"చెంబుతోని నీళ్ళు బుడ బుడ కుమ్మరిచ్చుకుంటుంది గద..."

"అది గాదురా... మన మవులగాళ్ళుం అది నెత్తిమీది కెల్లి తానం జేస్తున్నట్టున్నది...ఇయ్యల శుక్రారం గద. గిప్పుడు నెత్తి కడుక్కుంటున్నట్టున్నది గందుకే బుడ బుడ నీళ్ళ సప్పు డినిపిస్తుంది..."

"అవ్...గట్లనే ఉంది."

"దీని పని జెయ్యా ల్రియ్యాల... నిన్ను చెంపమీది కెల్లి కొడ్తదిరా... నిన్ను గొడ్తె నన్ను గొట్టినట్టు గాదు నువ్వొకటి, నేనొకటూరా...?!"

"అంటే...! వో..." కసితో ఆసిగాడు.

"ఈ ఎట్టాలు ముండ ఏం నీల్గినా నీల్గతదిరా! అది ఈ గుడిసెలల్ల అంది గత్తె ననుకుంటది. తల్లి...దీని కెన్నడు కన్ను గొడదామన్న కుదుర లేద్రం టే...! ఎప్పుడు కన్ను గొడదామన్న అది తలకా యొంచుకొనె నడుస్తది...బద్మాషి...!"

"అవావ్... నే న్జూస్త లేనా?"

"ఒకసా రేమైందంటే—అదటు కెల్లోస్తుంది నే నిటి కెల్లివోతున్నరా... చిన్న పిల్ల బాటరా అది. ఏడ నన్ను జూస్తదో అది...అప్పుడె కన్ను గొడదా మనుకుంటున్న నేను... అది నన్ను జూడనే లేద్రా అంటె నెమొ...!అట్లనె పక్క కెల్లి నడ్చి పొయ్యింది..."

"అరెయ్! ఇప్పుడీసురా సెయి దోముకుంటున్నట్టున్నది. సరింగానిపిస్తుంది."

"అవావ్...ముక్కు గూడ జీదుతున్నట్టు గద..."

"అవ్! దీని ముక్కు కొయ్యసగా బాగుంటదిరా."

"ముక్కే గాద్రా...దాందంత బాగనే ఉంటది. ముండ నెట్ల వుట్టిచ్చిండో దేవుడు గని...!"

"సప్పుడు జెయ్యకురా—దాని కిన్నా గల్ల...మెల్లగ మాట్లాడు జెర..."

"ఇచ్చినా ఏం జెయ్యదిరా మనల్ని గది...దగ్గర కొచ్చినం గద—ఇంక తప్పిచ్చుక పోతాదది..."

"సప్పుడు జెయ్యకు బె! ఆ యింతిన వాడెనాంటె...లేనిపోని కిరు కిరు—ఈ పాదలల్ల దొరకగూడ దొరకదుమల్ల..."

"అరెయ్ ఇగో నేనటుకెల్లి, ను వ్విటు కెల్లి ఒక్కసారె దడి నుట్టు తిరిగి ఎట్టాలును పట్టుకుందాం... ఏమంట వురా?"

"ప్చ్...! ఎందుకురా...? ఇద్దర మొకటేసారి తడిక తీసి దానిమీద వడదాం...మల్ల మెసలదు ముండ!..."

ఇద్దరూ మాట లాపేసి దడి లోపల స్నానం చేస్తున్న ఎట్టాలు కేసి నడుస్తున్నారు.

దడి సందులోంచి ఇద్దరికీ ఎట్టాలు శరీరం మసక మసకగా కన్పిస్తూనే ఉంది.

పొడుగైన నల్లని జుట్టు, వీపు కొంత భాగం, ముడుచుకునున్న తొడల ఒంపు, చేతులు, చేతుల మధ్య నుండి వక్షాల ఎత్తు...ఇంక చాలా...చాలా ఎట్టాలు అందం ఇద్దరికీ మత్తెక్కిస్తూంది.

నీళ్ళలో ముంచిన చెంబు పైకెత్తి తలమీద నుంచి నీళ్ళు పోసుకుంటున్నప్పుడు—ఎట్టాలు కదిలికవల్ల వక్షద్వయం, పొట్ట, పొత్తి కడుపు అస్పష్టంగానే కనిపిస్తున్నా చాలా అందంగా అనిపిస్తుంది ఇద్దరికీ.

పూర్తిగా దగ్గరికి వచ్చేశారు. చేయి చాపితే దడి అందేంత దూరంలో కొచ్చారు ఇద్దరు.

ఎట్టాలు స్నానం అయిపోవస్తుం దన్నట్టుగా బుడ బుడ నీళ్ళను కుమ్మరించేసుకుంటూంది.

అంతే! ఒక్కసారిగా తడికను తీసుకుని వెళ్ళి ఎట్టాలు మీద పడ్డా రిద్దరు...!

ఆశ్చర్యం...!!

ఇందాక అనుకున్నట్టుగా దడి చాటుకు స్నానం చేస్తున్నది ఎట్టాలు కాదు...! ఎట్టాలు ముసలి తల్లి...!!! యాభై దాటిన ముసలి డొక్కు...!

"మిమ్మిల్నెత్తుకపోను లంజ కొడుకుల్లార...బాగ కాపురం బట్టినార్రా... మీకు ముసలిదాన్ని సెరప బుద్ధయి నాదిరా... ముండకొడుకుల్లార. బాగ బలసిండ్రా మీరు...మీ ఇండ్లల్ల పీనుగులెల్ల...గుత్తర్ల లేవ. మిమ్మల్ని తెల్లారటాకల్ల గుడిసె లేపించకపోతే నే నెవల్నిగ...ఈడ గుడిసె మోపు చేసినారు గుడిసె...! లంగ జన్మికొడుకుల్లార..." ఎట్టాలు తల్లి తిట్లతో పాటు శాపనార్థాలు మొదలు పెట్టింది.

ఆసిగానికి, సెంద్రిగానికి ముచ్చెమటలు పోశాయి. అనుకున్న దేమిటి? అయ్యిందేమిటి? ఇంతవరదాంక ఎన్ని చేండ్ల దొంగతనం జేసినా ఎవరికి చిక్కలేదు. కాని, ఈ రోజ ఎట్టాలు తల్లికి ఘోరాతి ఘోరంగా చిక్కి పొయ్యారు.

సిగ్గుతో, బిడియంతో, అభిమానంతో చచ్చినంత పనయ్యింది ఇద్దరికీ.

అప్పటి కప్పుడే ఎవ్వరికి మొఖమైనా చూపించకుండా ఆ గుడిసెల్ని వదిలి వెళ్ళిపోయా రిద్దరూ—సెంద్రిగాడు, సెంద్రిగాని ఫ్రెండ్ ఆసిగాడు. ★